

кратни откази, пълните със скъпоценни камъни вази, които се редят на писалищната му маса и в които обича, разговаряйки, да потапя отрупаните си с пръстени ръце, начинът му на обличане, на разговаряне, естественото му желание да не "позволи никому да чете мислите му — това са редица характерни признаци на една натура, в която амбицията е останала егоистична, лична, без скруполи и необузdana в своите прояви. Такъв, какъвто се опитахме да го опишем, такъв ще се покаже той в тържествените моменти, в които ще трябва да решава своята съдба, както и тая на своето кралство".*)

Такъв е бил характерът на Фердинанда. Такъв бе той известен и на народа, когото той управляваше. Но това, което бе главната пружина на неговия живот и което даде своя отпечатък на всички негови постъпки и дела, което стана причина за голямото нещастие на българския народ, това бяха неговото болезнено честолюбие, неговата голяма жажда за почести и слава, неговите необуздани амбиции. А за тези си амбиции той е казвал на вуйчо си дук д'Омал, че ще бъдат за-

*) Безкрупността на Фердинанда е била добре позната и на неговия вуйчо дук д'Омал, по-възрастен брат на майка му Клементина, наследството на когото Фердинанд е имал голяма надежда да получи. В това си очакване, обаче, той се излъгал, тъй като дук д'Омал се отвратил от него. Последният често казвал на графиня Клиншан, негова морганитическа жена: „Това, което най-малко може да затрудни Фердинанда, — са скруполите“. А като най-добра илюстрация на неговата хипокризия може да послужи следният факт, който не веднаж е бил възпроизвеждан във френската преса: той посочва на посетилите го в софийския му дворец видни французи една кристална чаша, в която имало шепя пръст, и казвал: „Аз не забравям, че съм внук на Луи Филип и ето френска земя, донесох я от Шантили; тя ще ме следва и в моя вечен покой“.